

El ministre etiquetat - La Vanguardia - 11/08/2015

Sergi Pàmies

El ministre etiquetat

Al ministre de Cultura, Educació i Esports, Iñigo Méndez de Vigo, li ha caigut el cel al damunt per dir que li agrada molt el cinema espanyol i que és espectador fidel de *Cine de barrio*. Aquest programa acostuma a emetre títols de la postguerra o del franquisme *desarrollista* i a subratllar els elements més folklòrics d'un repertori de pel·lícules que busquen una visió nostàlgica de l'entreteniment. Méndez de Vigo pot haver descobert les servituds del càrrec, però el cert és que el seu tarannà té poc a veure amb l'egotisme verinós del seu predecessor, José Ignacio Wert. Abans de ficar-se de peus a la galleda cinematogràfica i de condemnar-se a arrossegar l'etiqueta de cinèfil caspós, el ministre va comparèixer al Senat i va declarar que, tot i que el seu mandat té les setmanes comptades, encara podrà fer alguna cosa. Com gairebé tothom en aquest país, va fer servir una metàfora futbolística: "Encara es poden marcar gols durant la pròrroga". Feia referència a la possibilitat de prendre mesures contra la violència a les aules i començar a aplicar la Lomce. La Lomce culmina una llarga tradició de lleis nefastes creades per jus-

En l'univers tecnocràtic, el llibre blanc és un recurs que té la virtut de no ofendre cap col·lectiu

tificar la pervivència d'un sistema educatiu que democratitza el fracàs i l'accés a la ignorància.

Tot sonava previsible fins que el ministre va anunciar que estudien la possibilitat de fer -alto les sequest- un llibre blanc sobre la funció docent. En l'univers tecnocràtic, el llibre blanc és un recurs que té la virtut de no ofendre cap col·lectiu i no escandalitzar els contribuents ni els mitjans de comunicació. La prova: fa poc es va presentar el llibre blanc del desenvolupament espanyol del videojoc. ¿Vosaltres n'heu sentit parlar? Jo tampoc. L'origen del llibre blanc és anglosaxó. Fa referència a un document governamental que, per ser genuïnament llibre i acreditadament blanc, ha d'incloure informes fiables i, alhora, propostes de mesures a mitjà i llarg termini. De manera excepcional, pot ser un tràmit indispensable, però sovint s'acaba ofegant en un mar d'ambigüitats consensuades i queda reduït a pretext per a vaguetats i promocions personals. En algun racó de l'infern hi deuen cremar totes les promeses i mesures de futur incloses als llibres blancs redactats en les últimes dècades. Per compensar, els humans van inventar els llibres negres, que acostumen a ser més bel·ligerants, no tan rigorosos en les dades, i que no volen tenir cap connexió amb la realitat oficial. Ja sigui per radiografiar el comunisme, el capitalisme o pessebres tan sòrdids com la FIFA, el concepte llibre negre ja l'hem integrat com l'avis d'una intenció de denúncia d'abusos que, en general, queden impunes. Per això, quan Méndez de Vigo parla de fer un llibre blanc sobre una qüestió que requereix tantes mesures estructurals com la funció docent, tenim dret a sospitar que serà l'enèsim tripijoc per fossilitzar els problemes. El llibre blanc pertany a la categoria de recursos sospitosos de l'Administració, com, per exemple, la Comissió d'Experts. Potser seria més útil escriure El llibre negre dels llibres blancs.